

Утиду при Дона:
„Доне отвори ми,
Дъж порой ме бие,
По самурен кужу,
Пъ самурен кужу
По зердава капа
По къдрав перчинец

С. Ж. Дацовъ въ своятъ „Зайчеръ и населението му“ печата такива пѣсни:

„Първи ми петли попяли,
Първо ми либи не доде,
Аз му се надамъ да доде,
А то ми абаръ допраца;
Жени са, либе, жени са
Че съм са и ас оженил
Тънка топола неѣяста
Дълги конопци венчила,
Касапски пцета сватове,

А галуници кумици. . . . !“ (стр. 24).

Въ Зайчеръ и въ нѣкои села, които не сж влашки, говорътъ е такъвъ:

„Добрà стàна стануваме, добрà пжта пжтувасе
кални друми преодиме, темни ноци преминаме, садé одиме,
садé би добре; тука додومه тука най-добре найдоме....“
[стр. 15 от. Зайчаръ и неговото населени].

Това е диалектътъ въ Зайчеръ и околността му, съ исключение на селата сърбски, които сж прѣселени въ тоя край изъ по западнитѣ страни на Сърбия.

За другитѣ крайеве отъ самъ Българска-Морава. а именно: Алексенецъ, Кюприя, Паракинъ, Гургусевецъ, Неготинъ и други нѣма що да кажемъ, понеже нѣмаме на ржцѣ никакви етнографически материяли. Прѣминава ме на другитѣ источни крайева, а именно: Пиротско. Лѣсковско, Враняиско Паланско и Нишко.

За Пиротско.

На тържеството Вуквво, въ Бѣлградъ бѣхж дошли изъ Пиротъ ученицитѣ и учителитѣ съ кмета заедно, за да присжтствуватъ на това тържесство. Отъ другитѣ градове нѣмаше подобни депутати. Тия ученици, учи-